

1000 HONDJES

(2008)

Er zijn in deze stad, de hoofdstad van de Europese Gemeenschap, een 1000-tal oudere vrouwen die een hondje houden als gezelschap. Ik zou over hen elk afzonderlijk kunnen schrijven. Maar ik ga dat niet doen. Ik ga over dé oudere vrouw met het hondje schrijven. Ze staat voor 1000, in deze stad alleen al.

Ik dacht eraan om daarover te schrijven toen ik Angèle aan de verkeerslichten tegen haar hondje bezig hoorde. En het werd mij ineens duidelijk dat iemand een dier kan houden voor het gezelschap, als gezelschap. Uit eenzaamheid. We staan daar niet bij stil, dacht ik. Dat het zover kan komen. Dat de beweging zich aldus in 1000 vrouwen in deze stad voltrekt, om een hondje te houden, als gezelschap. Meestal zien we die vrouwen afzonderlijk en concreet en zien aldus het verschijnsel niet, het fenomeen. De uitdrukking in onze samenleving dat oudere vrouwen een hondje houden voor het gezelschap. Ik spreek mij niet uit over al die andere mensen die een hondje houden voor het gezelschap. Dat is geen verhandeling of essay. Het trof mij en dat is al. Wat hebben dieren dat mensen niet hebben, vraag je je dan af?

Geen indrukwekkende hond. Geen Duitse herder. Maar een te verzorgen evenbeeld, van de partner, de partner voor ogen, die ze willen in scène brengen, veilig, zonder partner, met een hondje.

Ik ben Fox, het hondje van Angèle. Ze zorgt goed voor mij. Niet op zijn honds, maar op zijn mensens. Ze zorgt goed voor mij als mens. Zij heeft dat nodig. Als hond laat ik dat gebeuren. Als hond sta je daar niet zo bij stil. Er zijn honden die meer te klagen hebben. Maar ik mag zeggen dat ik bij Angèle even eenzaam ben, als Angèle is bij mij. We hebben wel iets aan elkaar, iets dat onder de rubriek trouw valt. We zijn trouw voor elkaar. Angèle heeft daar nood aan. Bij mij is dat normaal, ik ben een hond. Ik denk dat ik veilig ben voor Angèle. Ik bedreig haar niet en je kunt moeilijk zeggen dat ik haar bescherm. Alhoewel, doen knuffels dat ook niet bij babies?

Ik leef en zij houdt mij in leven en dat geeft haar leven zin. Zo zijn wij geworden, hondjes van mijn soort. In de oorsprong bestonden wij niet. Wij zijn er gekomen uit mensen nood. Het feit dat we er zijn, er moeten zijn, zegt genoeg.